

forbudet. Endvidere har politiet gjort gældende, at bistand til håndhævelse af forbud på begæring af rekvirenten falder uden for politiets naturlige virkefelt.

Retsplejerådet foreslår på denne baggrund, at reglerne ændres således, at det er fogedretten, der efter rekvirentens anmodning skal yde bistand til forbudets opretholdelse, herunder ved at hindre, at et forbud overtrædes, og ved at tilintetgøre, hvad der er foretaget i strid med forbudet. Såfremt denne bistand forudsætter politiets medvirken, bør det – i lighed med hvad der i øvrigt gælder for fogedsager – være op til fogedretten at angive politiets opgaver.

Rådet præciserer, at den bistand, der skal ydes, må være hjemlet i det nedlagte forbud, idet fogedrettens bistand i modsat fald vil få karakter af en genoptagelse af forbudssagen. De foranstaltninger, som kan komme på tale, vil have karakter af fysiske handlinger, som i sig selv er egnede til at hindre overtrædelseshandlinger. Som eksempel nævnes plumbning af benzinstandere, således som det er forekommet i de såkaldte benzinsager. Såfremt rekvisitus ved forbudet er pålagt at foretage enkeltstående handlinger for at sikre den ved forbudet pålagte unndladellespligt, bør fogedretten kunne lade de nødvendige handlinger foretage for rekvirentens regning.

Retsplejerådet anser det for tvivlsomt, om de nu gældende bestemmelser afgiver hjemmel for beslaglæggelse af genstande, som benyttes til overtrædelseshandlinger. Det findes imidlertid ubetænkeligt at tilvejebringe udtrykkelig hjemmel herfor, idet det samtidig forudsættes, at der enten under justifikations sagen eller under en privat anlagt straffesag af domsretten tages endelig stilling til, hvorledes der skal forholdes med det beslaglagte. På grund af forbudets foreløbige karakter vil det være nødvendigt, at fogedretten tager det beslaglagte i sin varetægt, men således, at opbevaringen finder sted på rekvirentens bekostning. Fogedretten bør kunne betinge beslaglæggelse af, at rekvirenten stiller sikkerhed for disse omkostninger. Da en beslaglæggelse vil kunne forøge et eventuelt erstatningskrav mod rekvirenten, såfremt forbudet viser sig at være ulovligt nedlagt, bør fogedretten endvidere kunne betinge beslaglæggelsen af, at rekvirenten stiller sikkerhed for de yderligere erstatningskrav, som kan følge af beslaglæggelsen.

Lovforslaget er udformet i overensstemmelse med Retsplejerådets forslag (§ 645 og § 649).

4.1. Appelregler i fogedsager

Retsplejerådet har som nævnt i indledningen i oktober 1986 afgivet en udtalelse om appelregler i fo-

gedsager, der er medtaget som bilag 4 i betænkning nr. 1107/1987 om arrest og forbud. Retsplejerådets udtalelse indeholder udkast til ændring af retsplejelovens kapitel 53 om appel af fogedrettens afgørelser og enkelte andre bestemmelser i retsplejeloven samt § 6, stk. 3, i loven om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v.

Fogedrettens afgørelser kan efter retsplejelovens nugældende regler appelleres ved *anke* eller *kære*, idet realitetsspørgsmål appelleres ved anke, mens formalitetsspørgsmål appelleres ved *kære*.

Ankebehandling er karakteriseret ved, at der efter en forudgående skriftveksling foregår en mundtlig ankebehandling i et offentligt retsmøde med adgang til bevisførelse umiddelbart for den dømmende ret. I modsætning hertil foregår kærebehandlingen som hovedregel på grundlag af parternes skriftlige indlæg. Kærebehandlingen er derfor en hurtigere og billigere afgørelsesform. Parterne eller deres advokater skal ikke afsætte tid til møde i retten, og kæresagerne kan lettere indpasses i landsrettens øvrige arbejde. Heroverfor står de væsentlige processuelle garantier, der omgærer ankebehandlingen. Den gældende afgrænsning, hvorefter realitetsspørgsmål ankes, og formalitetsspørgsmål kæres, er udtryk for en afvejning af ønsket om en hurtig og enkel behandlingsform over for behovet for de processuelle garantier, som er forbundet med mundtlig behandling. Man har tilstræbt, at de sager, der undergives den mere summariske kærebehandling, er egnede til kærebehandling, hvilket navnlig forudsætter, at sagerne ikke rummer bevisspørgsmål i nævneværdig grad.

Retsplejerådet finder, at den gældende afgrænsning må antages at sikre ankebehandling i de fleste af de sager, hvor der er behov for grundig behandling, men at det nuværende afgrænsningskriterium formentlig også medfører, at der finder ankebehandling sted i sager, der lige så betryggende kunne behandles under kære. Mange fogedsager er karakteriserede ved, at de rummer et relativt klart faktum, således at der ikke er spørgsmål om yderligere bevisførelse under appelsagen – navnlig i form af parts- og vidneforklaringer – og at problemstillingerne er forholdsvist afgrænsede og overskuelige. Endvidere er der i fogedsagerne et særligt stort behov for en hurtig behandling.

Afgrænsningen mellem appellformerne, anke og kære, er i øvrigt ikke ganske skarp. For at afbøde uheldige konsekvenser heraf, har det været nødvendigt at give særlig hjemmel til henvisning af appellanter, der har anvendt det forkerte retsmiddel, til at appellere i den rette form. Denne bestemmelse anvendes jævnligt i praksis, navnlig i tilfælde, hvor der